

නව අවුරුදු සිරිස හා පැතුම නඟුණ වෙන්ඩකෝන් (රොක්ස්බර්න් පාඪක්)

අවුරුදු සිරිස රට හැම තැන
ලෙහි ලෙහියේම හේ ආර පිරිසිදු
බිනා මුලතින් අපු කොටු හෙම පිරි
අවුරුදු හැකක් වලටයි හැම

පැතිරෙන්නේ
වන්නේ
වෙන්නේ
සැරසෙන්නේ

කැවුම් කොකිස් මං අඵවා
කිරිබත් වලින් කිවියේ කිරි
සැම පින් සකන් සතුවත්
හට අවුරුදු උදාව රට හැකි

අතිරසල
ඉතිරසල
පිරි ඉතිරසල
වෙයිල

සැම ගෙදරකම කිරි ඉතිරෙයි එකම
සැම ගෙදරකම අහර පිසයි එකම
සැම ගෙදරකම වැඩි අල්ලයි එකම
වෙන කිසි රටක නොමවෙයි මේ ලෙසට

වෙලේ
වෙලේ
වෙලේ
බොලේ

ඇඳුමද පැඳුමද සැමගේ අලුත්
තිවසේ සිරියාව යයි ඉතිර
සැම දෙන එකට වට වී මේසයට
අහර ගනිති වැඩිකිරියන් වැද

වෙලා
පැතිරලා
වෙලා
පුදලා

ගනුදෙනු කරයි වැඩිතිව පොකිතිව
අනම්ට සැරසී ලැබෙනා පඩුරෙන්
බුලත් හුරුප දී වැද වැඩි
දෙයි ආශීර්වාද හිස අනනා

සැවොම
එදින
තිටියන්
තුටින

මේ අවුරුදු මගේ සැමටම සෙත්
ලෙඩි පුක් රෝග ඔය දුරු වී සෙත්
සිතුවලි ඔබේ සැම වෙන කරුණා
තෙරුවන් ගුනෙන් මගෙ ලක් බිම

වේවා
වේවා
වේවා
වැප්බේවා

අනාදුරය ප්‍රේමවංශ දසනායක

මලක් නොමැති නිමක් නොමැති
ආදරයේ සුළං රැල්ල
බඩත් මාත් දෝතින් ගෙන
අහස් කුසට නැඟුන දිනය

බඩ තෙත් මිණි පහත් දිලී
මුව කසරැලි මල් ඉතිර
අප හදවත් එකට වෙලි
උණුසුම් විය උඩු ගුවනේ

ගිරි හෙල් කඳු මුදුන් මහින්
පාවී යන වලා ලෙසින්
ලොව පිය ගෙන සැරිසැරුවෙමු
සිත ගත පිරි සැහැල්ලුවෙන්

සැක සංකාවක් නොදැකීන
අවිනිශ්චිත බවක් නොවීන
තනි නොතනිය කියා දෙයක්
කිසිවිට හද තුළ නොතැබීන

ඒ දින සති පිය මං ඒ
පිය බස් දෙඩු මුව ගොලුවී
නිකඩතාව පවුරු වළලු
බඩ මා අතරේ ඉදිවී

කෙමෙන් කෙමෙන් බඩ මවෙතින්
දුරස්ථ යන සේයාමේ
තෙත බොද වී හද උණු වී
දිය සුසුම්ගත් ලග මතු විය

මා නොදැකම මගේ දෑස
බඩ මුව වෙත ගොමුවුන කල
පිවිනගේ පළමු වරට
පුටුවෙමි මම අනාදුරය

බඩ මා වෙත හෙලු බැල්ම
සපුරා තිබුණෙ පිළිකුළු
වසුරු පිඩක් පමණකි මා
පෙරදින බඩ ඇත තැවරුන

පැරණි කවි රස රන්කිරි ගුණතිලක

ගපමන් නෝනා පෝන් ඩොයිල් දිසාපතිට
ලියු කවිපෙළ

ගපමන් නෝනා විසින් ස්වකීය අසරණකම ගත පිහිට ඉල්ලා
පෝන් ඩොයිල් දිසාපති තුමා වෙත ලියා ඔප්පු කරන දෙ
ප්‍රබන්ධයයි. (සම්පූර්ණ කව)

(මටියාණන් හේ පොත්ගලෙහි වූ 1900 වර්ෂයෙහි පලවූ “
ඥානාදර්ශය” (VOL-IV) සඟරාවෙන් උපුටා ගන්නා ලදී.)

සතර අනුදෙස තෙදන කිත්යය පයිදු සර්වත සුරතිලක්
චිතර නොමවන මෙදිය තුළ සන කුමුදු හද කුළ යොමියදුන්
සතර දැඩිබල අතින් රුපුකැන් මගෙන් මදලු කෙසරිදුන්
නිතර ගමදිම දියා තුම පෝන් ඩොයිලි පුගපා කර මුදුන්

මෙලක තුළ විසි පසෙක සතනට කුමුණු ගුණයෙන් මවකලේ
නොයෙක දිලිදුන් නදන කරවන සුරන දිලි සුරදුමකලේ
සැණෙන තෙදනත් සිතැති සිදුකර දෙවන සිරි සිතුවිනෙකලේ
හිසක මතු බුදු බවට පැමිණෙන මගැර පින් බෝසතෙකලේ

පසන් සොම්ගුණ රැසින් පුරවන එලිය කරවන සසදරාමය
කිවින් මනදොල තිලින් පුරවන දිලෙන සුවලක පුරතුරාමය
බදුන් පදුරන් මෙනෙහි සපුරන යෙයින් තුවහින් ගනිසුරාමය
සිරින් අග පෝන් ඩොයිලි මෙදියා උතුම් රැසිරු පුත්සරාමය

නිබද පුළුරු වසන සිරිකත දිගමුකර සසතර පැළන්දු
නොමද මගමෙන් කුමුණු මිනියු මෙපුරුර දෙවි විමන රැන්දු
අමද රස බස් මුව පියුම් ගැබ සපිරි මෙදියාපති සමින්දු
දෙපය වැදගෙන පිහිට ඉල්ලා සිටිමි සන මාගේ බිලින්දු

නොගිම් සිරිපිරි එන්ගලන්තය දෙයෙයන් සැපසේ උදුල්
දිලුම් තෙදකින් පෝන් ඩොයිල් නම් දියා සම්පුති ගුණා තිමල්
කපුම් මිනිමුතු බෝග ගමබිම කිසින් ගත මට මේ සියල්
උතුම් දෙවියන් ගමට පිහිටා වෙතින් ගමදිම පාකමල්

සෝම නෙක ගුණෙන් පිරි පුත් සැදුක්මය
පේම වන රුවන් පෙර පන් සැරෙක්මය
දිම ගත නොගිම් කිලි පුර දුමක්මය
සැම යස සිරින් පුතු මහතුමෙක්මය

සඳ තුළ රඳන හියු නොයෙයන් ගනිපුරුය
සඳ ලෙස පැවති දසරු දම් පියකරුය
සඳ නොස කරන බස සවනට අමපුරුය
සඳ මෙන සොබන යසපිරි තිරතුරු දැරුය

මෙලෙසින් ගුණ නැතින් යස සැපසින් දිලෙන
සියපින් සිරි බෙලෙන් දියතුළ පයිදු වන
සුපසන් පෝන් ඩොයිල් මෙදියාපති සොබන
සම්පුන් හට නැමද පානෙම් දුක් මෙවන

සිත්ලෙසින් දයා බැද වැඩු පිය සුතන
බන් දියන් කියා ඉඳ හඩිති තැන තැන
පන් මෙදැන් නොයා මේ තතු ඇති ලෙසින
අන් මුදුන් කියා සිට කියමි වැදගෙන

සඳ මෙන කවා ඇතිකළු මුම පැටවුන්ඩ
අද දින පමණ නැත බන උත් රැකගන්ඩ
සොඳ ගුණ පෝන් ඩොයිල් මෙදියා මැතිදුන්ඩ
වැද ගුණ දුක කියමි පිහිටක් ලෙබගන්ඩ

ගුණ සුන් සාමදරුපිහි මගෙ සිතු විලස
ලැබුනොත් කිසි පිහිට මෙබවට පින් පිණිස
යනපත් එගුණ සැදුරැස පුරුපුර පිවිස
දෙවියොන් තුටුට රනබැස කරති තුති ගොස

සරන්ගලයයි මම.....

හුමේ කොසුරු සිත් අහස යට
රිසි සේ සරන ඉතිලෙන
උඩුකුරුව යටිකුරුව පිනිනන
වරසැල් සලා හිතැහෙන
සරන්ගලයයි මම.....

තෙතබරව බිම වැනිවෙත
වැරසැල් කැඩී දසත පාවෙන
මඩ පිරුණු පොලොවට ඇලලුණු
කොර ගහා යළි ඉතිලෙන්තටි තතනන
සරන්ගලයයි මම.....
ඇගේ පෙම් වැස්සට අහුවුන.....

රාජිකා හර්ෂනී

ලෙඩිබු බලන වෙලාව නෂාන් අබේගුණරත්න

මං අකමැතිම වෙලාව
ලෙඩිබු බලන වෙලාව

අන් වලින් හොඳටම බත් කන්න පුළුවං කොට
ඇතිලි නැමෙන්නෙ නැති වෙලාව
තනියෙන් දොටට පිලට යන්න පුළුවං කොට
අනක් අල්ලන්නම මිනෙ වෙලාව

කවුරුවත්ම එන්නෙ නෑ කියලා දැනෙන කොට
කවුරු හරිම එයි කියලා හිතෙන වෙලාව
කාටත්ම අඩගනන්න හේතු නැති කොට
කාට හරිම අඩගනන්න හිතෙන වෙලාව

ඇස් දෙක හිදියන්නම ඉල්ලන කොට
හින්දු නොයනම වෙලාව
මනා සෙනගක් මැද ඉන්න කොට
තනියෙන් වගේ දැනෙන වෙලාව

මං අකමැතිම වෙලාව
ලෙඩිබු බලන වෙලාව